

shora označený, pro který bylo podle § 288 čís. 3 tr. ř. rozhodnuto ve věci samé, rozsudek zrušiti a obžalovaného od nepřipustně podané obžaloby osvoboditi.

Čís. 4171.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. stačí i podmíněná pohrůžka, závisí-li její splnění na vůli hrozícího, nikoliv jen ohroženého, nebo lze-li z jiných důvodů s jistotou očekávati, že podle obyčejného běhu věci bude podmínka splněna.

Způsobilstv zbuditi veřejné pohoršení (§ 516 tr. zák.) není podmíněna veřejností místa činu; jest opodstatněna i, byl-li čin spáchán sice neveřejně, ale za okolností, že si pachatel musel býti vědom možnosti, že se o něm doví větší počet lidí.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Zm I 495/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 3. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák. a přestupkem proti veřejné mravopochestnosti podle § 516 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmatečnou stížnost napadá oba odsuzující výroky (pro zločin podle § 99 tr. zák. a pro přestupek § 516 tr. zák.) z důvodů zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Proti odsouzení pro zločin podle § 99 tr. zák. namítá, že vyhrůžku obžalovaného nelze pokládati za nebezpečnou ve smyslu § 99 tr. zák.; vyhrůžka nebyla prý způsobila zbuditi důvodné obavy, což prý plyne z toho, že Anna Sch-ová ohrožovala obžalovaného nožem, a že obžalovaný, by odvrátil od sebe hrozící nebezpečství, použil slov: »Bodnete-li mne, střelím!« Tím prý ponechal splnění podmíněné pohrůžky zcela na vůli ohrožené. Z důvodů, jež uvádí rozhodnutí čís. 2119 sb. n. s., nelze prý takovou vyhrůžku pokládati za nebezpečnou ve smyslu § 99 tr. zák. Zmatečnou stížnost jest na omylu. I podmíněná vyhrůžka stačí k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 99 tr. zák., závisí-li její splnění na vůli hrozícího, nikoliv jen ohroženého, nebo lze-li z jiných důvodů s jistotou očekávati, že podle obyčejného běhu věci bude podmínka splněna. O takový případ jde i tu, vychází-li se ze skutkových zjištění rozsudku, což zmatečnou stížnost nečiní, ač je po formální stránce nenapadá. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný chtěl svést Annu Schovou, 18leté bezbranné děvče, když byla sama doma, nemravnými řečmi a ohmatáváním k souložní, a když se mu to nepodařilo, že uvedl děvče v nesmírný strach hrozbou, že je zastřelí, při čemž hrozbu zdůrazňoval tím, že vytáhl z kapsy zbraň, zřejmě jen proto, by se mstil za odmítavé chování děvčete. Soud zjišťuje, že Sch-ová měla ještě od svačiny v ruce

nůž (kterým si krájela chleba), když jí obžalovaný hrozil slovy: »Wenn sie mich mit dem Messer stechen, so schiesse ich, das erstemal ginge es in den Fussboden und das zweitemal auf sie,« zjišťuje však také, že obžalovaný k takovému vyhrožování neměl vůbec příčiny, an musel sám připustiti, že ho dívka nožem bodnouti ani nechtěla. Z těchto zjištění plyne, že Anna Sch-ová obžalovaného nožem neohrožovala, a že jí obžalovaný nehrozil, by odvrátil od sebe hrozící nebezpečství, jehož ve skutečnosti nebylo, a jež zcela libovolně a v rozporu s rozsudkem tvrdí zmatečnou stížností, — nýbrž naopak, že obžalovaný svou vyhrůžkou chtěl již předem znemožniti případnou obranu ohrožené proti svému útočnému jednání. Poněvadž napadená Sch-ová měla právo brániti se proti bezprávným útokům obžalovaného, nezáviselo splnění podmíněné vyhrůžky jen na její vůli, nýbrž zásadně na vůli a chování se obžalovaného. Nevylučuje proto podmíněná forma vyhrůžky v souzeném případě o sobě, by nebyla kvalifikována jako nebezpečná ve smyslu § 99 tr. zák., tím méně, an soud zjišťuje objektivní okolnosti, které odůvodňují závěr, že byla způsobilá vzbuditi v ohrožené důvodnou obavu, že by mohla býti ihned splněna, totiž že bylo vyhrožováno závažným zlem, že vyhrůžka byla zároveň zdůrazněna vytažením zbraně, že ohrožená byla sama doma, že ji obžalovaný chtěl svéstí atd., nehledíc ani k subjektivní individualitě Anny Sch-ové, osoby nervově choré.

Proti odsouzení pro přestupek § 516 tr. zák. namítá zmatečnou stížností, že smilné činy obžalovaného, zjištěné v rozsudku, nebyly způsobilé vzbuditi veřejné pohoršení, any nebyly spáchány veřejně, nýbrž v bytě rodičů Anny Sch-ové a v době, kdy nebyl v bytě ani v domě nikdo přítomen, takže již proto prý bylo vyloučeno, že by mohly vyvolati veřejné pohoršení. Stížnost má za to, že z toho důvodu odsouzení pro přestupek § 516 tr. zák. porušuje zákon. Ani v této příčině nelze s ní souhlasiti. Způsobilost vzbuditi veřejné pohoršení není podmíněna veřejností místa činu; jest opodstatněna i, byl-li čin spáchán sice neveřejně, ale za okolností, že si pachatel musel býti vědom možnosti, že se o něm doví větší počet lidí. V souzeném případě zjistil soud nejen, že se čin dodatečně dostal do veřejnosti, nýbrž i, že tento účinek jest v příčinné spojitosti s okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, a že si obžalovaný toho musel býti vědom (rozh. víd. čís. 4341/16 a čís. 3565, 3727 sb. n. s.), ježto podle přesvědčení soudu obžalovaný mohl počítati s tím, že Anna Sch-ová učiní o jeho činech sdělení při nejmenším svým rodičům, a že tak se věc může dostat do veřejnosti a vyvolati veřejné pohoršení; že si obžalovaný těchto možných účinků svého jednání musel býti vědom a také byl vědom, usuzuje soud zejména také z toho, že žádal Annu Sch-ovou při odchodu, by z věci nedělala žádné řeči. Jsou tu tudíž předpoklady, které dopouštějí závěr, že smilné činy obžalovaného, mravopodělnost hrubě urážející, byly způsobilé vzbuditi veřejné pohoršení.

Čís. 4172.

Ke kvalifikaci podle § 175 I b) tr. zák. není třeba, by nebezpečí pro provoz odnětím věci skutečně nastalo nebo bezprostředně nastati mohlo;